

Cap vincul no lliga Durà amb el Movimiento

El creador de l'ICEE defensa la seva catalanitat i advoca per la formació del nen

Joan Durà és el pare de la criatura i la criatura és l'Institut Català de l'Educació Física i l'Esport Escolars, que jo desigava, en els meus dos reportatges de la setmana passada prescindint del mots educació física i que abreujava amb la sigla ICEE.

Joan Durà se sent, com a bon pare de la criatura, dolgut dels meus dos reportatges, en els quals tal vegada per poc coneixement, s'hi implicava una crítica severa respecte la tasca de l'Institut i del seu mateix naixement.

En el meu descàrrec he d'assegurar que quan aquesta setmana he parlat amb Durà, si ell ha rebut molts dels meus arguments amb dades palpables, jo he pogut mantenir la meua sospita que, a l'Institut, les coses no eren prou clares. M'explicaré: en desaparèixer la delegació juvenil, com a conseqüència de la desaparició de la secretaria general del Movimiento, es creà l'Institut, que ha pres un càrrec substitutiu, basat en moltes de les estructures i en molts dels homes que hi havia fins aleshores, que em feren creure en uns desigs de continuïtat d'homes i de política. Se'm digué que antics representants d'una política diguem-ne verticalista dins l'esport ostentarien càrrecs en aquesta organització. Que, d'entrada, l'Institut semblava creat amb l'únic esperit de continuar la tasca de la delegació de la joventut, quan hauria estat més lògic que, des d'ara, de l'esport escolar, se'n fes càrrec cadascuna de les federacions catalanes o barcelonines. Se'm digué que si fins a hores d'ara les federacions no s'havien pogut encarregar de l'esport escolar era perquè hi havia una llei que impedia que es fessin càrrec de la tasca, i això, particularment, ja ho coneixia prou. En tot cas, si la lògica fallava, no havia de ser jo el qui s'oposés a un aclariment ni el qui, en tot cas, donés oportunitat a Joan Durà d'explicar-se.

I vaig tenir la conversa obligada amb Durà el qual és acusat pels esportistes, almenys per alguns, de voler-se fer càrrec de l'esport, per molt escolar que sigui, sense ser un home d'esports, conegut en el món de l'esport.

CAP PARE DUBTOS

Jo diria que Joan Durà és una bona persona. Quan vaig tenir la meua primera conversa amb ell, allò que amb més força em va refutar és que ell, personalment, o l'Institut, poguessin ser fills de la delegació de la joventut o de la secció femenina. Tot seguit, però, confirmava que efectivament no era un home del món de l'esport.

Joan Durà —ho he dit abans— és el pare de la criatura, de l'Institut. Té sis fills, tots escolars, que es queden sense esport a l'escola en desaparèixer la delegació de la joventut. Potser per aquest simple fet, potser perquè també és un home altament sociable, que forma part d'una de les associacions de pares de família —o de pares d'alumnes, que, pel que fa cas, si es tracta de participar en tasques comunitàries, té una intenció equivalent—, s'inventà la creació de l'Institut i, amb força, l'imposà, no sense ser escoltat, no sense ser comprès, no sense ser abonat pels membres de la seva mateixa federació (d'ensenyament o familiar, que no esportiva) o per altres.

CATALA, ABANS DE RES

Durà —no cal dir-ho— se sent dolgut pels meus reportatges. Ell, que és indubtablement català quan jo he afirmat que l'Institut, de català, només en té les capceleres dels seus

comunicats. Ell, que —afirma— des del primer moment va voler fundar una organització cent per cent catalana. Ell, que és un home profundament associatiu i socialment indubtable, ell que és un home d'Unió Democràtica de Catalunya i que, malgrat confessar que, en esport, hi entén poc, té la idea de crear un institut esportiu que serveixi més a la formació humana dels nens que no pas a l'esportiva —segons com algú considera l'esport— ell, que coincideix plenament amb mi respecte al dret inalienable que l'esport ha de ser socialitzat, que s'ha de fomentar l'esport de base.

Totes aquestes consideracions han de fer que jo obri les pàgines d'aquest diari a les seves possibles rectificacions, sobretot als seus aclariments, especialment a la seva narració sobre la creació de l'Institut.

Joan Durà parteix de la base que, efectivament, la desaparició de la delegació de la joventut, l'estiu passat, significava, per a molts escolars, deixar-los sense esport en el seu àmbit normal d'educació. I afirma que així, al setembre passat, es reuniren unes vint persones, que representaven de set a deu escoles i entre les quals es comptaven un institut i una escola de caràcter no religiós, amb ell, membre de la Federació d'Associacions Cristianes de Pares de Família i d'Alumnes.

Durà proposà la creació de l'Institut en aquesta primera reunió, com una nova organització molt catalana i amb la idea de formar els nens mitjançant l'esport. A la reunió assistiren pares d'alumnes que al curs passat formaven part dels comitès de diversos esports que organitzaven l'esport escolar sota l'àmbit de la delegació de la joventut, sense que aquest fet impliqués la seva identificació amb els principis del Movimiento. Com a resultat d'aquesta primera reunió es convocà, per al mateix mes, una assemblea general, a la qual foren convidades la majoria de les escoles, que tingué lloc al Casal Claret de Barcelona.

L'INSTITUT, APROVAT PER LES ESCOLES

A l'assemblea general s'apròva la idea de Durà de creació de l'Institut i en sortí una creació gestora per a dur a terme la creació d'aquesta entitat.

Durà en seria el president, sempre que les altres federacions de pares d'alumnes, no decidides al primer moment, acceptessin la creació de l'Institut. Aquestes federacions, que són la Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes Catòlics (FAPC), la Federació de Pares d'Alumnes d'Escoles Estatals (FAPAE) —d'Educació General Bàsica— i la Federació de Pares d'Alumnes d'Instituts (FAPAI) —de Batxillerat Universal Polivalent— accepten amb posterioritat i la comissió gestora restà formada, a més de Durà i un representant de cadascuna d'aquestes federacions, amb un representant d'escoles (se'n designà un d'una escola privada), amb un professor d'educació física, amb una professora d'educació física, i amb un representant de l'ensenyament a les comarques.

A la creació de la comissió gestora l'acompanyaria una comissió de competició, per aquest curs escolar, ja que allò que interessava, la mateixa raó de l'Institut, era que els escolars no es quedessin sense esport, enguany. Aquesta comissió de competició, inicialment formada amb els membres dels comitès que per a cada esport ja havien actuat dins l'àmbit de la delegació de la joventut, el curs anterior, es posà en marxa ràpidament i muntà les competicions escolars d'enguany amb sistemes organitzatius molt semblants als de sempre.

CONTRA EL CENTRALISME

Paralelment, a nivell d'Estat espanyol, es disputava una altra lluita que no ho era. Angel Martínez Fuertes, màxim representant d'Associación Deportiva Española de Centros de Enseñanza (ADECE), antic president del Sindicat Vertical d'Ensenyament i actualment senador per Unió de Centre Democràtic,

aconsegui que Benito Gastejón, és a dir el Consell Superior d'Esports, li atorgués la representativitat esportiva de la major part de les escoles d'Espanya quan, en realitat, de Barcelona ciutat no en representava més de cinc i l'acord entre CSD (Consell Superior d'Esports), i ADECE aprovà que els pressupostos arribessin a les escoles mitjançant les federacions catalanes o barcelonines de cada esport. Es per aquest motiu, potser, o pel seu propi interès —diu Durà— que les federacions pressionaren sobre Francesc Platón, delegat a Catalunya del Consell Superior, i aquest acceptà d'entrevistar-se amb Durà, quan ja tingué coneixement de l'intent de

creació de l'Institut. D'una forma o una altra s'ha de resoldre l'afer; la tallada per a Martínez Fuertes s'estimà en uns cinc-cents milions de pessetes, destinats a totes les escoles de l'Estat.

Es en aquest moment quan Durà decidí veure Platón per a anunciar-li la creació de l'Institut, més que per a demanar-li permís i, contra el que potser es podia esperar, Platón no sojament entengué la idea sinó que l'aprovà. El delegat recomanà que Durà veies també Gastejón i que acceptaria que de l'esport escolar, a Barcelona, se'n fes càrrec l'Institut i no l'ADECE.

JOSEP PORTER-MOIX

"AVUI", 10 FEB 78, p. 19